

andsin omma nimme teada, ja läksin ennese kõrteriisse.

Agga seal woeti mind wágga libbedašte wästo, — kásti maeast wálja kássida. Maea perrenaene útles: „Mul on ikka ausad úrilišsed olnud; kes teab, missugguse hirmsa feltsi seas teie tånnna ðse ollete olnud?

No muidogi! útlesin ma; játsin watsi Jummalaga, pannin koeomaile minnema, ja ei mótslegi ennam selle peale, teist nisuggust ðmaea Paräist otśima miñna.

Löjusste piddajattele.

Wessine aeg ei olle kellegi lomale hea, ja mårjal aéal kašwand pôhk on lahja, sedda iggaúks lojusse piddaja teab. Agga lomad wowitz ka heal aéal kašwanud pôhho läbbi haguši sada, kui innimenne isse hoołt ei kañna. Kui lomad súggise järsko rohho peast lauta kuiwa pôhho peale pannakse, siis peab neile nattuke úlge rašwa — ehk fa teiski rašwa — sisse antama, muido on ikka karta, et úks

ehk teine loom langeb, ja ennamiste ikka se keige parrem, — mis ommeti ennam wåårt on, kui terve leisik úlge rašwa, ja tašlorahwa karjale saab jo parist naelast kül. — Sedda öppetust, ja mõnda muud head öppetust woit sada iggaúks selle ramato seest, kelle nimmi „Pölkomehhe ait”. — Kes ommas maeapiddamises head ja kassso nõuab, se árgo wadako mitte nende mõnne koppiko peale, mis se ramat makšab. — Öppetakse selle ramato sees ka messilaste piddamist, mis mitme maeamehhele mõnne hea koppiko fukro andwad, kui arro ja wisi járrele sawad petud.

Sutto ját kud.

Koolmeistre tarkus.

Koolmeister Leht läks kirriksanda jute katsele. Öppetaja sai peagi arro, et waewalt tulle-kumma ta ees seisis — walgussest polnud rákidagi. Kui piibli luggude küssiminne kätte tulli, küssis öppetaja: „Noal olli koll